

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789046896/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

gøre, glædt ikke for mig, og meget sådant, der på én gang indeholdt dadel og viste, hvor højt han selv satte mig. For at forsones ham lod jeg den dag, jeg var borte, bringe østers og porter tillige med et uhyre stort porterglas ud til ham og hans moders middagsbord. Spøgen var god, han blev rørt over den og meget taknemmelig over min opmærksomhed. Det store glas har han i mange år efter holdt højt i ære.

Det glædede mig ret endnu en gang at udføre Trines rolle og at spille med madam Liebe, der var en uovertræffelig fru Bittermandel. Alle var i den glædeste stemning, og mit let bevægelige sind lod mig glemme alle tryk, så at jeg med ungdommelig lystighed deltog i de andres munterhed. [Min forlovede, der i den sidste tid led over min kulde imod ham, var således den eneste, der på rejsen var forstemt og vranten. Efter forestillingen, da vi alt var gået til ro, blev der banket på min kammerdør, og jeg hørte Phisters stemme, der spurgte, om jeg alt var i seng – hvis ikke, om han da kunne få mig i tale? Jeg kastede i en fart en kjole på, thi jeg anede, at det ikke var for intet, han på denne tid ønskede mig i tale. Han meddelte mig nu, at min forlovede, med hvem han delte kammer, i flere timer havde ligget i feberfantasier, at han uophørligt råbte på mit navn, og var ikke til at berolige. Han bad mig, om jeg ikke et øjeblik ville gå over til ham, da dette vist var det eneste, der kunne trøste ham og stille ham tilfreds. Med et tungt hjerte fulgte jeg med Phister og fandt ham i denne uhyggelige tilstand. Da jeg havde været der noget, blev han ganske rolig, og hans forvirrede tale ophørte. Jeg gik nu atter over i mit kammer, idet Phister lovede at stå ham bi resten af natten. At Phister tog denne scene fra den komiske side, falder af sig selv, og han fortalte den i senere år med en del tilsætninger, som var morsomme på sandhedens bekostning. Jeg havde ondt ved at falde i søvn den øvrige nat, da den mindste lyd skræmmede mig op, af frygt for at jeg atter skulle blive kaldt til ham, hvilket dog ikke skete. Dagen efter var han bedre, og vi rejste atter hjem fra denne halvt lystige og halvt triste tur.]

To år efter denne tur drømte madam Liebe en nat, at hun atter spillede med mig i »Aprilsnarrene«, og denne drøm var anledning til, at hun på min fødselsdag den 22de november sendte mig følgende digt, som Overskou efter hendes opfordring og efter hen-